

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 17 grudnia 1921 r.

w przedmiocie dodatków drożyznianych dla osób, uprawnionych do poboru renty z Zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków we Lwowie, oraz w przedmiocie pokrycia kosztów tych dodatków.

Na mocy art. 33 ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. w przedmiocie zmian niektórych postanowień ustaw austriackich o ubezpieczeniu robotników od wypadków, obowiązujących na terytorjum b. zaboru austriackiego, oraz o rozciągnięciu obowiązujących tam ustaw o ubezpieczeniu od nieszczęśliwych wypadków na

terytorjum przyłączone do Polski, a należące poprzednio do Królestwa Węgierskiego (Dz. U. R. P. № 65, poz. 413), po wysłuchaniu opinii Zakładu ubezpieczenia, zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkim osobom, pobierającym renty na podstawie postanowień ustaw: z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1888 № 1), z dnia 20 lipca 1894 r. (austr. Dz. Ust. z r. 1894 № 168) oraz ustawy z dnia 30 grudnia 1917 r. (austr. Dz. Ust. z 1917 r. № 523) z Zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków we Lwowie, z powodu wypadku zaszłego przed dniem 1 lipca 1921 r., przyznaje się od dnia zapadłości raty rentowej, licząc od następnego miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, dodatek drożyzniany, płatny przez Zakład ubezpieczenia od wypadków z góry w terminach, ustalonych dla rent w wysokości oznaczonej w § 3 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Cudzoziemcom, którzy pobierają rentę z Zakładu ubezpieczenia robotników od wypadków we Lwowie, mimo, że opuścili granice Rzeczypospolitej Polskiej, przyznaje się prawo do dodatków drożyznianych, o ile obywatelom polskim, w razie przesiedlenia się na podstawie ustaw, obowiązujących w państwie ojczystem cudzoziemca, takie prawo przysługuje.

W razie wątpliwości rozstrzyga Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

§ 3. Dodatek drożyzniany równa się różnicy między rentą, należącą się według postanowień ustaw, obowiązujących w chwili wypadku, a kwotą, jakąby osoba uprawniona pobierała tytułem renty w myśl § 6 i 7 ustawy z dnia 28 grudnia 1887 w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 21 sierpnia 1917 (austr. Dz. Ust. z 1917 r. № 363), gdyby za podstawę policzalnego zarobku przyjąć dla:

- a) wszystkich uszkodzonych o niezdolności do pracy od 66 i $\frac{2}{3}$ % do 100%;
dla tych uszkodzonych o niezdolności do pracy od 33 $\frac{1}{3}$ % do 66 $\frac{2}{3}$ %, którzy ukończyli 60 rok życia;
dla ascendentów oraz sierot po obojgu rodzicach kwotę 21.000 mkp. rocznie;
- b) dla uszkodzonych o niezdolności do pracy od 33 $\frac{1}{3}$ % do 66 $\frac{2}{3}$ %, którzy nie ukończyli 60 roku życia;
dla tych uszkodzonych o niezdolności do pracy poniżej 33 $\frac{1}{3}$ %, którzy ukończyli 60 rok życia;
dla pozostałych rodzin conajmniej z trojgiem dzieci kwotę 15.000 mkp. rocznie;
- c) dla wszystkich innych, niewymienionych pod a) i b) kwotę 9.000 mkp. zarobku rocznego.

§ 4. Wydatki, spowodowane dodatkami drożyznianymi, pokryje Zakład ubezpieczenia z bieżących dochodów, w sprawozdaniach zaś rocznych rachuje je oddzielnie w pozycji 1 rozchodów rachunku obrotu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*